

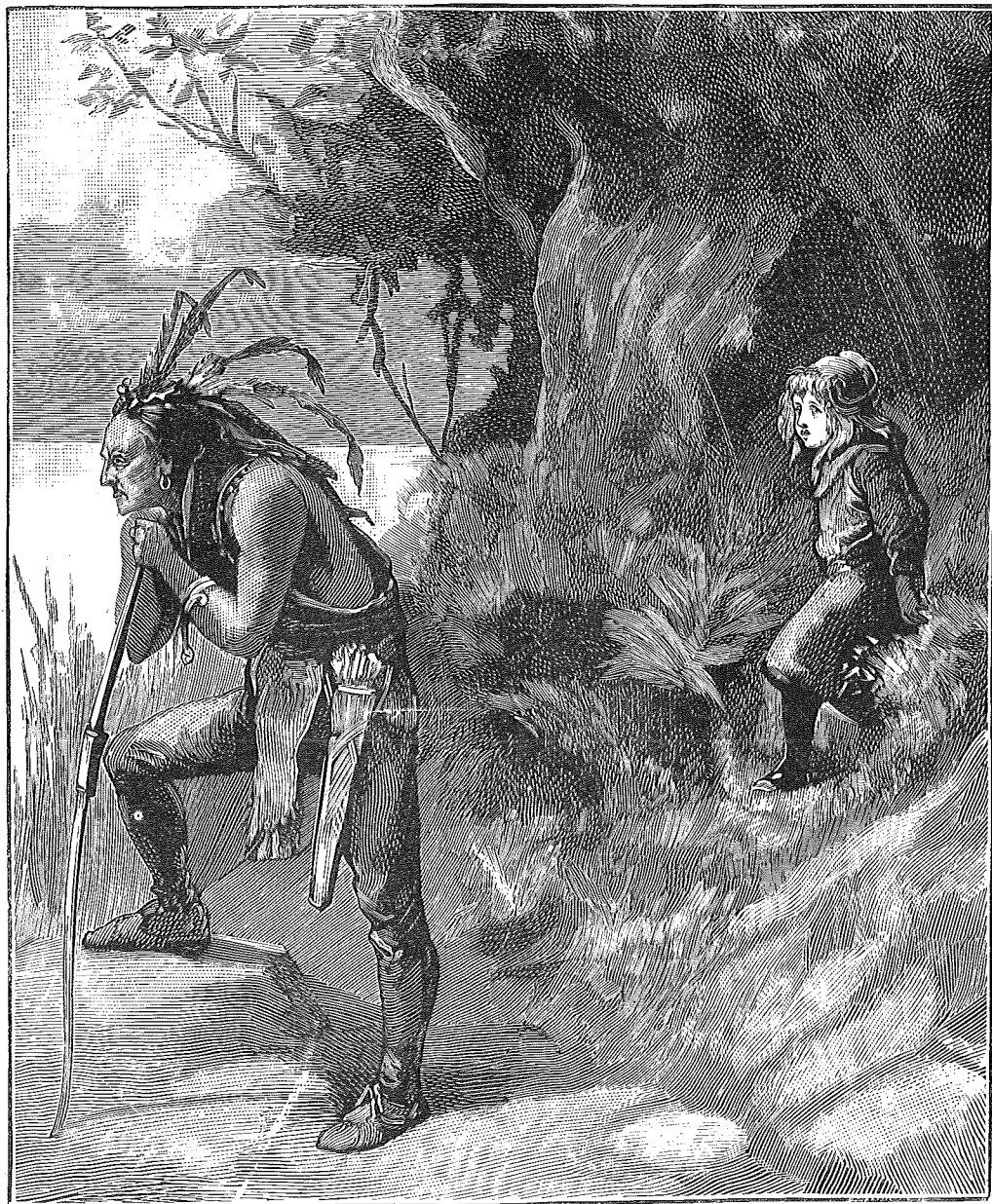
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

23de april 1893.

19de aarg.

Anna fra nybyggerhuset. I.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I papper til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommeende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Johan Gerhard Herom,

død 10de april 1893, 6 maanedes gammel.

Farvel, du dreng saa ung,
Det er en gjerning tung
At skjule mellem grave
Saa skjøn en Herrens gave;
Men nu er smerten over,
Han er ei død, han sover.

Han gennem daabens vand
Blev bragt fra dødens land
Til livets lyse rige,
Hvi skal han da ei stige
Mod himlens tempelbue,
Sin frelser der at stue?

Vor Jesus siger saa:
„D kommer hid, I smaa!
Thi himmeriges rige
Tilhører eders lige,
Her skal I finde hvile
For alle dødens pile.“ —

Her er en fangeborg
Saa fuld af synd og sorg;
Vel den, hvem Herren kalder
Alt i saa ung en alder
Fra jordens styggedale
Til himlens brudsfale!

Forpud, o Gud, vort savn!
Hav tak i Jesu navn,
At sjælene du flytter
Fra jordens mørke hytter
Til fredens skjønne steder
Og evigheds glæder!

Decorah, 14de april 1893.

R. Thronsfen.

Anna fra nybyggerhuset.

En fortælling fra de amerikanske stov.

(Med to billeder.)

(Slutning.)

ndelig begyndte det at lysne i stoven, og en stor speilblank sjø viste sig for den lille, trætte pige. Indianerne gjorde nu holdt; men den ene reiste sig snart atter og gik afsted i retning af en røg, som paa afstand saaes stige op; det var indianernes leirsted. Den anden blev tilbage hos Anna.

Hun fik nu lov til at hvile sig. Indianeren hentede lidt vand til hende fra en nærliggende bæk og lod hende faa noget tørret, haardt kjød at tygge paa. Men hun kunde ikke spise stort; taarerne trillede ned ad hendes kinder. Hun tænkte paa far og mor og sine kjære søskende. Skulde hun nogengang faa se dem igjen? I stilhed bad hun den himmelske fader om at hjælpe hende og føre hende hjem igjen.

Efter en stunds forløb kom atter den anden indianer tilsyne og gav tegn til, at de skulde følge med. Baany begyndte den tunge marsch for den lille pige; nu da hun skulde reise sig igjen, følte hun dobbelt saa meget, hvor trætt og saarbenet hun var, og hvert skridt kostede hende smerte. Men heldigvis havde de ikke lang vei tilbage; efter et kvarters forløb saa hun indianerleiren foran sig og var snart lige fremme ved de mørke skindtekte. En flok indianerbørn omringede hende; den lille hvide pige vakte deres højeste forbauselse; de betragtede hende som et rart dyr og hoppede og dansede omkring hende. Men saa kom en indianerkone ud fra et af teltene; hun tog venlig lille Anna ved haanden, søgte at faa hende til at forstaa, at hun ikke behøvede at bære bange, og trøstede hende, saa godt hun kunde. Anna kunde ikke forstaa et ord af, hvad hun sagde; men følte sig dog en smule trøstet ved hendes venlige miner. Hun lod sig

uden modstand føre ind i hendes telt og græd sig her snart i søvn.

*

*

*

Lad os imidlertid vende tilbage til nybhggernes bolig. Da Tom kom tilbage til elven, blev han meget forfkrækket over ikke at finde Anna paa nogen kant. Han raable hendes navn atter og atter, men til ingen nytte; han lagde ikke merke til, at baaden var borte, og troede i sin forfkrækkelse, at hans kjære søster var faldt i vandet og druknet.

Med dette budskab styrter han hjem. Faderen og den voksne bror var ude paa jagt og ikke hjemme, og moderen stod inde i kjøkkenet og stlede med noget mad, som de skulde have, naar de kom hjem. Hun blev bleg som et lig, da Tom kom løbende ind og fortalte, at Anna vist var druknet, men følger straks med gutten hen til elven, hvor de begyndte at lede paa alle kanter langs bredden; men de kunde hverken se spor til hende eller hendes fissesnore. Heller ikke moderen lagde merke til, at baaden var borte. De leder og leder, men forgjæves; lille Anna er ikke at finde, hverken levende eller død. Da de havde holdt paa hermed en halv times tid, kom faderen og Henry hjem; de var forbausede over at finde huset tomt og gik ud for at se, hvad der kunde være blevet af børnene og deres mor. Tilslut fik de et glimt af dem henne ved elven; de anede endnu ingen uraad og vistede for at vise, at de var komne hjem; endelig forstod de dog, at noget maatte være paa færde, og skyndte sig hen til elven. Man kan tænke sig til deres forfkrækkelse, da de blev modtagne med den underretning, at Anna ikke var at finde og sandsynligvis var druknet. Medens de stod sammen og talte, udbrød pludselig Henry:

„Men hvor er baaden?“

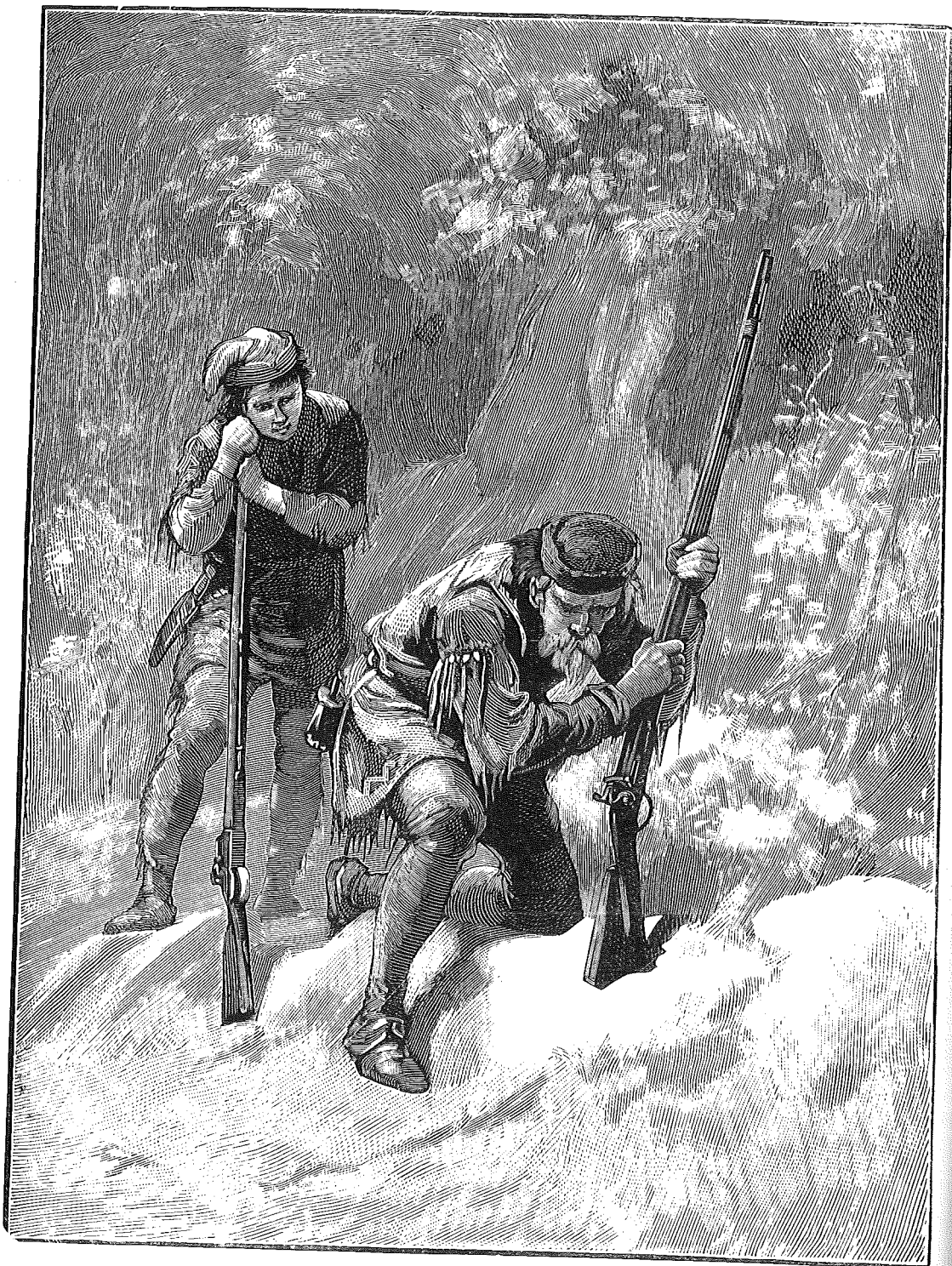
Ja, baaden ja! Først nu lagde ogsaa de andre merke til, at den var borte. En lysstraale skinnede ned i deres sorg. Kanste Anna alligevel ikke var druknet! Kanste

hun var gaaet ud i baaden og drevet afsted med den!

Faderen og Henry gav sig straks ibei langs flodbredden; de havde fine gebærer med; de havde ikke givet sig tid til at sætte dem fra sig. Gjennem busser og krat, over stot og sten banede de sig vei langs elven og naaede tilsidst frem til det sted, hvor baaden var drevet paa land. Der laa baaden, men ingen Anna var at se i den. Et blit var imidlertid nok til at vise dem, at hun var gaaet iland; hendes fodtrin var tydelig at se i sandet. Altsaa var hun ialfald ikke druknet! Men hvad var der blevet af hende? De undersøgte omhyggelig stedet, kom ind paa stien og sandt frem til det sted, hvor hun havde sat sig ned.

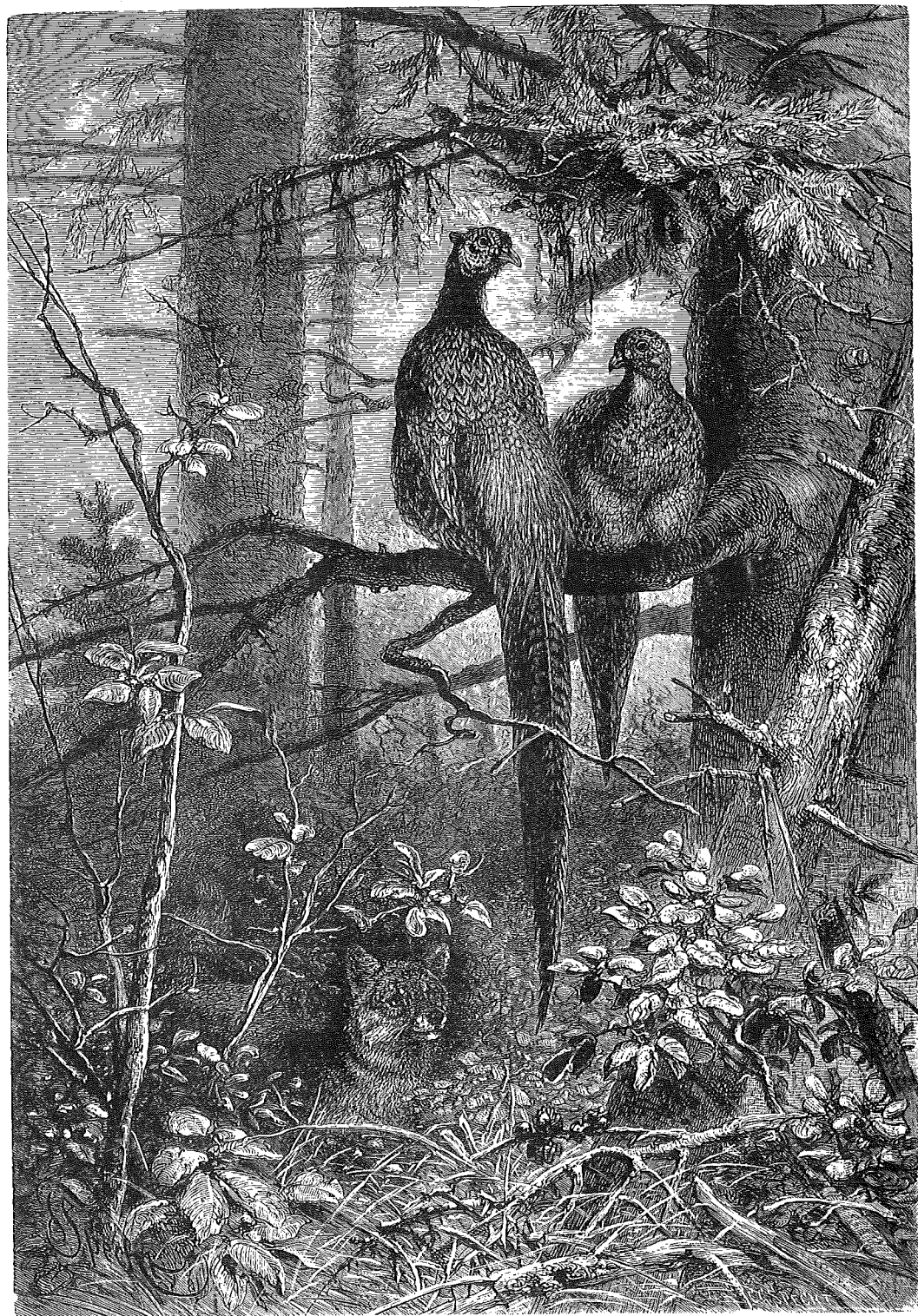
Da peger med engang Henry paa nogle merker i jorden et lidet stykke derfra, hvor marken var løs og fugtig. Faderen ilede hen til ham og blegnede. Det var merket efter en indianers mokkasin, som var at se i den bløde jord. Snart kunde de af fodtrinene se, at det maatte have været to indianere, og at disse havde taget Anna med sig.

Efter en kort raadslagning giver de sig atter ibei. Nu maa de gaa forsigtig tilverks; de kunde jo ikke vide, hvor langt borte indianerne var, og hvorhvidt der var flere af dem i nærheden. Gang paa gang stanfer de og lytter, men gaar saa atter videre, faderen foran og Henry efter. Efter en lang marsch naaede ogsaa de frem til sjøen og opdagede snart indianerleiren paa nogen afstand. Derborte var altsaa sandsynligvis den kjære lille Anna. Men nu gjaldt det at tage sagen paa den rette maade. De havde vistnok aldrig ligget i srid med indianerne; men det var ikke godt at vide, hvorledes disse rødhuder var tilfands; at de havde ført den lille saa langt væk til sin leir tydede just ikke paa noget godt. De besluttede dog ligesaa godt at gaa aabent tilverks og ikke lægge noget skjul paa sit komme;

Anna fra nybyggerhuset. II.

kanske paa den maade deres forehavende levestil vilde lykkes. Allerede paa afstand blev de bemærkede af de udsatte vagtposter, og deres komme bragte liv og bevægelse mellem teltene. Indianerne greb sine stridsøffer og var rede til at bruge sine vaaben, hvis de hvide tænkte paa at benytte de risler, som de bar i sin haand. Dog, Annas far og bror gjorde intet tegn til saadant, men nærmede sig fredelig. Et øieblik senere befandt de sig i en kreds af indianiske frigere. Nilsen spurgte, om de havde seet noget til hans lille pige, og bad, at hun maatte saa følge med hjem, hvis hun var i indianerleiren.

„Ja, liden hvid blomst er kommen til de røde mænds telte“, svarede høvdingen.

Nilsen blev glad over, at de ialfald ikke søgte at skjule sandheden, og greb derpaa atter til orde, idet han med ikke liden velviljen holdt frem, hvorledes han altid havde vist sig som en fredens mand. Han vilde lade dem selv svare. Havde han kanske nogengang udgydt en indianisk krigers blod? Eller overfaldt deres kvinder og børn?

Nei, det havde han ikke!

Eller havde han maaske haanet de røde mænd, kaldt dem for rædde hunde eller svage kvinder?

Nei, det havde han heller ikke.

Eller havde han paa nogen anden maade gjort dem ondt?

Nei, deres hvide nabo havde altid vist sig som en fredens og kjærlighedens mand.

Var det da de røde mænd, som var kjede af at leve i fred med sin hvide nabo, siden de havde slået hans lille datter til sin leir?

Indianerne kom adskillig i forlegenhed ved denne hans maade at tage det paa og raadslag en stund om, hvad de skulde gjøre. Enden paa det hele blev, at deres høvding reiste sig og svarede:

„De røde mænd fandt liden bleg blomst i den store skov, hvor de vilde dyr kunde tage hendes liv. Den indianiske kriger vilde ikke gjøre den hvide mands datter noget

ondt, men førte hende til sine telte, hvor han gav hende mad og drikke og lod hende hvile paa det bløde leie. De røde mænd gode mod den blege blomst! Og du lønne dem for deres godhed. Tag saa din datter og bring hende til dit hjem!“

Nilsen fandt det rigtigst at lade, som om han troede dem, og ikke gjøre nogen indvendinger. Han lovede, at de skulde saa og saa meget frugt og fugler, fordi de — som de sagde — havde reddet hans datter i den mørke skov, og ikke længe efter kunde han jublende glad vandre hjemover med den kjære lille Anna i sine arme.

Men saadan jubel som den aften havde der aldrig hidtil været i nybyggernes hus og blev der vel heller ikke nogen gang i fremtiden.

„For dig!“

I et fængselselskab i det nordlige Amerika havde bedet guvernøren om frigivelse for fem fanger som belønning for deres gode opførsel. Dette forslag blev bevilget, men holdt hemmeligt; efter et aars prøve skulde saa de fem fanger frigives, hvis deres opførsel havde været tilfredsstillende, hvad de saa end havde forbrudt forhen.

Maret gik, og fangerne blev førte ind i en sal, hvor komiteen for fængselselskabet allerede var samlet. Direktøren reiste sig og sagde: „Der er benaadning for fem af eder.“ Der herskede dødsstillehed i salen; den største spænding stod afmalet paa alles ansigter. Det syntes, som om alles hjerter havde hørt op at banke.

Direktøren tog et af de papirer, som laa foran ham, og sagde:

„Robert Johnson, her er din benaadning“, og han løste de papirer høit op, saa at enhver kunde se det. Men der vedblev at være stillehed blandt de forsamlede. En af fangevogterne spurgte: „Er alle fangerne her?“

og da han fik bekræftende svar, gjentog han: „Robert Johnson, du er fri, her staar dit navn, undertegnet og beseglet af guvernøren selv.“ — Der var imidlertid ingen, som visste sig. 3. 19 aar havde R. Johnson været fangen og var derfor kjendt af alle fangerne; med forundring sendtes alle blikke mod ham. Han søgte selv efter den lykkelige, hvem den gunst gjaldt, som direktøren nævne. For-gjæves sagde fangevogteren: „Det er dig, Robert, som man kalder paa.“

For at denne sandhed kunde trænge ind i hans hjerte, maatte den for tredje gang lyde i hans øren. Da reiste han sig langsomt, og idet han rystede over hele legemet, gik han frem og greb frihedsbrevet, undersøgte det og vendte tilbage til sin plads, hvor han skjulte sit ansigt i sine hænder og brast i graad.

Da fængselsdirektøren gav tegn til fangerne, at de skulde gaa, indtog Robert som sedvanlig sin plads i den bedrøvelige række forbrødere. „Robert“, raabte endnu en gang fangevogteren til ham, „gaa, du er fri!“

Da først forstod den ulykkelige den gode tidende om sin befrielse, som han i saa lang tid ikke havde turdet tro paa. Han var fri.

Er denne historie ikke et eksempel paa den maade, vi modtager Guds forjættelser paa? Hvor ofte, istedenfor at tilegne os dem selv, anvender vi dem paa andre — paa venner, paa bekjendte — paa hele verden, uden et øieblik at tænke paa, at de gjælder os. Hvis Jesus er kommen for at frelse alle, lad os saa ikke glemme, at vi er i deres tal, som virkelig kan blive frelst; men vi maa svare personlig paa kaldet.

Naar Gud siger: „Der er ingen retfærdig, end ikke en“ (Rom. 3, 10), lad os da tænke: „Det skal jeg tage mig til indtægt.“ Naar han siger til os: „Fatter et andet sind og ombender eder“ (Ap. Gj. 3, 19), lad os da igjen tænke: „Det gjælder mig.“ Naar han raaber til os: „Kristus er død for alle — af naade er I frelst — det er

en Guds gave“ (Ef. 2, 8), lad os da atter tænke: „Det er for mig“, og lad os modtage den tilbudte naade. Lad os huske paa, at hvadsomhelst vi end maatte have syndet, saa er tilgivelse der dog — naadens brev forseglet med Jesu blod! Det er os, som skal tro, at vore synder virkelig er tilgivne, at vi virkelig er fri!

Noahs arbejdsfolk.

In gut fandt stor fornøielse i at samle til missionen, men iøvrigt gjorde han sig ingen samvittighed af at være forældrene ulydig til tider eller endog tillade sig en løgn. Hans ældre søster spurgte ham derfor en dag: „Sig mig, Henrik, ved du, hvad der blev af Noahs tømmermænd?“ Henrik stod forbauset og vidste ikke, hvad han skulde svare. — „Ved du ikke“, sagde søsteren, „at kun de folk blev reddede, som gik ind i arken, og ikke de, som blot havde arbejdet paa den?“ Saaledes gabner det os ogsaa ligesaa lidt, om vi arbejder for missionen, naar vi ikke fremfor alt spørger for, at vi selv findes i Kristus og lever med ham. — Derfor maa vi bede enhver, som bidrager til Guds riges arbejde, prøve sig selv og sige til alle, der ikke selv lever i Herren, ikke har ham til deres liv i det daglige: husk dog paa Noahs arbejdere og skynd eder med selv at komme ind i arken!

Napoleon I. sagde engang paa St. Helena til grev Mentholan: Alexander, Cæsar, Karl den store og jeg har grundlagt store riger. Men hvordan har vi naaet disse maal? Ved magten! — Jesus Kristus alene har grundlagt sit rige paa kjærlighed og endnu den dag i dag vil millioner af mennesker være rede til at gaa i døden for ham.“

Fasaner.

(Med Billede.)

Fasanerne er fugle af samme familie som vore høns og har sit hjem i det sydlige og sydøstlige Asien. Ogsaa vore almindelige høns er oprindelig komne fra denne verdensdel, nemlig fra Indien, hvor de endnu findes i vild tilstand.

Fasanerne er bekendte for sin skønhed; naar undtages paaflugene, skal der vist ikke findes mange saa pragtfulde fugle, og derfor holdes ogsaa tamme fasaner paa mange steder i Syd- og Mellemuropa; kjøbet af disse fugle er velsmagende.

Der findes forskjellige arter fasaner; vi vil særlig nævne gulds- og solvfasanen fra China, som i høj grad udmerker sig ved sine prægtige farver.

En sæk med jord.

Efter Christoph. Schmid.

En rig mand fik ved svig og bedrageri tilvendt sig en ager, som var hans nabokones, en fattig enkes eneste jordstykke. Dagen efter at han havde taget sin nyerhvervede eiendom i besiddelse, medens han gik omkring og tog den i nærmere øiesyn, kom den stakkels enke henimod ham med en tom sæk. Grædende sagde hun til rigmanden: „Jeg er saa glad i denne ageren, som jeg har arvet fra mine forældre; du er vist saa

snil, at du tillader mig at tage med hjem af den saa meget jord, som der kan rummes i denne sæk.”

Manden svarede: „Ja gjerne for mig! En sliq tosset bøn har jeg forresten aldrig hørt magen til.”

Enken fyldte sækken med jord og sagde derpaa: „Nu har jeg atter en bøn til dig. Vær saa snil og hjælp mig at saa sækken op paa ryggen.”

Rigmanden havde ingen lyst dertil og svarede ærgerlig nei. Men enken gav sig ikke, og tilslut maatte han soie hende. Men han var aldeles uvant med tungt arbejde, og da han prøvede paa at løfte sækken, maatte han udbryde:

„Det er umuligt! Den er for tung!”

Da svarede enken bestemt og alvorlig: „Naar denne sæk er for tung for dig, hvorledes vil ikke da hele ageren, som ikke kan rummes i tusend saadanne sække, komme til at trykke i evighed!”

Manden blev forkræftet, og lod hende saa ageren tilbage.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 15.

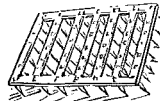
„Dats er en fift, jeg liker overmaade godt,” sagde engelismanden.

Skjulte dyr.

1. Karavanernes farligste fiender er sandstormene. [2 dyr.]
2. Kunsten stiger. [1 dyr.]

Gustav Adolf Solberg.

Billedgaade.

Æ

Ed

R

